

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 10. Quomodo illam interdum Deus reprehenderit & castigaverit,
propter levissimos defectus, interponens monitis favores; & quid in hac re
fecerint ipsius Angeli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

quia me experientia docet, hunc Dominum esse magnum Magistrum, sapientissimum ac potentissimum, qui scit ac potest ex malis bona, ex tenebris elicere lucem; esse etiam liberalissimum, & magnificum in adimplendis suis promissis. Cum enim

dixerit, secundum multitudinem dolorum fore consolationes, ego video multo majora esse solatia, & bona, quæ mihi communicavit, quam fuerit tribulatio, & afflictio, quam, ipso permittente, sustinui.

✽✽(5)✽✽

CAPVT X.

Quomodo illam Dominus interdum reprehenderit & castigaverit, propter levissimos defectus, interponens monitis favores; & quid in hac re fecerit ipsius Angeli.

*R*at hæc famula DEI tam rigida erga se in redarguendis suis peccatis, ut potius necesse fuerit illam cohibere: sicut interdum faciebatur ipsius Angeli. Quadam vice, inquit, videbar mihi divertisse modicum in oratione ad res necessarias, concernentes negotia domestica; ita tamen, ut non perderem præsentiam DEI. Indignata sum mihi ipsi, dicendo mihi quædam verba aspera, ut: stulta, stolidi, non te pudet, quod ita distraharis? Venerunt autem ad me Domini mei Angeli, dixeruntque mihi quasi me reprehendendo: Soror, quare dicis talia? R spondi: Domini; sum tam mala, ut me non possim tolerare. Tum illi: Cum te toleret DEUS, ne te vexes, neque affligas. Et ego dixi: DEUS est summè bonus, qui me propter suam bonitatem tolerat, ego autem sum tam mala, qualem me vident. Ipsi verò responderunt: Quandoquidem te tolerat DEUS, tolera te ipsam; quo dicto discesserunt, ac redierunt ad suum quisque locum, ubi ordinariè manent. Non semper tamen DEUS me solabatur in meis defectibus, sed etiam me illorum subinde arguebat quàm asperimè, ita ut coram DEO magis pudefierem, quàm si infami pœnâ publicè afficerer: habent nihilominus aliquid peculiare istæ correptiones, in quo differunt ab ijs, quæ proveniunt à spiritu malo, quod, licet sint causa tam terribilis confusionis & verrecundia, sicut dixi, quia imbuunt clarâ defectus, & sui ipsius cognitione, simul ta-

men relinquunt quandam tranquillitatem, & quietem in anima, non turbando ipsam, nec inquietando, neque movendo ad pusillanimitatem, aut diffidentiam: quin, imò anima timendo confidit, ac tremens comparere, coram suo DEO, ingreditur ad ipsam per portas filialis amoris, & confidentiæ, quod habeat tam benignum & misericordem Patrem, ut quamvis haberet, quâ posset effugere ipsius præsentiam, id tamen non faceret, putetque se, licet illam occideret, speraturam in ipsum. Quadam vice illi dixi: Certè, Domine, quamvis haberes in manu gladium ad me occidendam, non tamen cessarem te amare, & cõplecti. Divina Majestas mihi respondit: Itane? vide autem, nè ab hoc amore deficias: quod quidem non facies; habeo enim te scriptam in meis manibus, & ego te protego, ac defendo.

§. I.

*P*raterea DEUS, ut magis exerceret suam famulam, aliquando satisfacibat ipsius desiderio, & jubebat illam puniri, propter levissimas culpas ac defectus, qui non erant nisi imperfectiones ac defectus à natura provenientes. Fuit autem castigata diversis temporibus, & varijs occasionibus, quæ deinceps recensentur: modo referemus nonnulla magis proficua, pro nostra instructione, quæ bene conveniunt cum eo, quod jam naritum est.

Quodam die, ait, post Communionem ita mihi evagata est imaginatio, ut quasi per quadrantem horæ non recorderer me

com-

communicavisse. Quando ad me redi-
& hoc adverti, puduit me, pœnituitq; ve-
hementer meæ culpæ, & optavi, ut me
DEUS castigaret, sicut merebar. Con-
verti oculos, ut aspicerem meos quatuor
Angelos, ac vidi illos, quàm modestissi-
mos, & adverti me subito in spiritu hu-
mi prostratam, totam laceram, cooper-
tam pulveribus, carbonibus, ac terrâ:
quidam etiam, quos puto fuisse malos spi-
ritus, me terribiliter verberabant, prosternentes me pronam. Dum perseverarem
in dolore de meis peccatis, venit Angelus
meus Custos, qui me aliquantum recrea-
vit: sed tamen dolor internus non cessa-
vit, donec me Dominus visitaret, ac dice-
ret: Marina, remissa tibi sunt peccata tua,
ac tum statim me deprehendi pulcherrimè
indutam veste quadam pretiosa cæruleâ;
& elevata ex terra, fui resituta lecto.
Hinc factum est, ut ultrâ seſqui alteram
diem paterer gravissimos dolores & crucia-
tus in toto meo corpore, unâque graves
cordis angustias, nec permetterer quiesce-
re in lecto, adeò, ut biduo non possem su-
mere sacram Eucharistiam propter vehe-
mentiam afflictionis, quæ duravit multis
diebus. egerebam insuper ab eo tempore
ex ore quotidie inter vehementes ructus,
& molestias, cum cibo aliquid illius pul-
veris ac luti, quod me excruciebat; unde appa-
ret, id non spiritualiter tantùm accidisse,
sicut alijs vicibus, sed etiam corpora-
liter.

Postea mihi dixit Dominus, ut me sola-
retur, evasisse me puriorem, quàm fuerim
prius. Hac occasione illum interrogavi,
quænam esset felicior anima: illane, quæ
nunquam peccavit graviter, an verò, quæ,
postquam peccavit, resurgit cum præcla-
ris actibus pœnitentiæ & fervoris? Domi-
nus me tunc divertit ab illa cogitatione,
deinde tamen mihi dixit: Si videres duo
pretiosa vasa, unum ex auro præstantissi-
mo, & quàm optimè elaboratum, sed abs-
que omni ornatu; aliud verò ex auro, non
adeò puro, sed eleganter arte encausticâ
exornatum, & gemmis refertum pretio-
sissimis, quòdnam malles? tum ego dixi:
Æstimabile est vas aureum tam splendi-

dum: ego tamen malleum nunquam offen-
diffe DEUM, quamvis haberem paucio-
res gloriæ gradus, quàm offendisse ipsum,
& habere deinde plures gradus gloriæ. Do-
minus autem mihi nihil respondit, sed ta-
cuit.

*Hoc dicit Venerabilis Marina, & ego arbi-
tror causam silentij Divini fuisse, quòd est iſe
Divina Majestas justè permittat istos lapsus;
quatenus pro sua infinita bonitate elicit ma-
gna bona ex nostris parvis malis; nos ta-
men non possumus committere ullum pecca-
tum, quantumvis parvum, cum spe repor-
tandi ex eo majoris lucri.*

§. II.

ALiâ vice sum modicum evagata inter
orandum ad aliquid, secundùm se in-
differens, & quamvis me ipsam redargue-
rim propter hunc defectum, venit tamen
ad me unus ex Dominis quatuor Angelis,
& admonuit me, ut me prepararem: ven-
turum meum Angelum Custodem, jussu
DEI, ad me corripendam. Venit ille,
exhibens mihi vultum severum, & fui su-
bitò passa ecstasim, deprehendique me hu-
mi prostratam, & erubui, puduitque me
summè mei ipsius, atque infra me terra
scatebat scarabæis, & alijs reptilibus. Post-
quam ità aliquamdiu jacuissem, erecta fui
ab Angelis, & cum me ipsam aspicerem, vi-
di me indutam lacerâ veste obsoletissimâ,
cui adhærebant illa reptilia: deinde me
intuitus est Angelus meus Custos, & mo-
do quodam gravissimo mihi dixit, quare
es ità constituta? quis te induit tali veste?
tunc fuisti illa, quæ eras elevata ad thronû
magnæ gloriæ, & noluisti in illo confidere?
Hunc in modum me increpabat, revocan-
do mihi in memoriam susceptas gratias, &
ego erubescēbam adeò, ut ipsum non au-
derem intueri. Demum adverti me exi-
illo vestitu: & quando ad me redij, reperi
me in meo lecto.

*Hæc representatio fuit verè quoad modum
terribilis, quia per illam representatur da-
mnum, quod exigua culpa potest adferre a-
nima, cui DEUS multas contulit gratias:
nam hæc omnia, non tam significabant da-
mnum præsens, quàm quod potest sequi ex
H modi-*

modica rei incuria, cum propterea anima profertur humi, invadentibus ipsam scambis infernalibus, induaturque vestibus absoletis consuetudinum veteris hominis. In confirmationem hujus rei illi dixit aliquando Dominus, quasdam animas bonas vehementer exagitari à diabolo, datâ ab ipsis occasione: Quia si quis, inquit, audito tumultu in domo vicini, negligit suam, ac relinquit portam apertam, & illuc abit, quid est mirum, quòd intret fur, & ipsam expoliet? Itâ me aliqui deserunt, dum illis loquor, & conferunt se ad percipiendos rumores mundi; ideòque ingreditur hostis, sibi que illos subjugat.

Magis se ostendit zelantem Angelus Custos, ut non solum tolleret culpam, verum etiam illius periculum, & occasionem. Quia intellexerat, audiri quaedam Vallisoleti de ejus sanctitate, & omnia dissimulabat, nihili efficiendo. Quadam nocte, ait, sensi in spiritu vehementer inspirationem, instar acris reprehensionis, cum mihi diceretur me in similibus occasionibus, etiamsi non tentarer à vana gloria, non debere esse absque cura, nec id quomodocunque dissimulare, sed agendum mihi esse cautè & circumspèctè, acsi posset subesse periculù. Deinde conplexi meum sanctum Angelum, vultu severo & gravi, à quo ista reprehensio procedebat. Is me in momento extraxit ex lecto, & projecit pronam ad terram, cui me adeò allisit, ut mihi esset male: Circumdederunt me alij quatuor Angeli, & vidi Christum Dominum non nihil distantem, vultu gravi, quasi approbaret, quod Angelus fecerat. Aliquantò post, potui me erigere in genua, quamvis valde erubescerem coram Domino; Angelus autem mihi inspiravit ferventem actum contritionis ac doloris de commisso defectu, cum firmo proposito emendationis. Post hoc Dominus mandavit Angelo, ut me propius ad se adduceret, & quamvis ego reluctarer, propter meum magnum pudorem, Angelus tamen fecit, quod fuerat jussus, prostravitque me ad pedes Christi Domini, qui videns me confusam, & humiliatam, consolatus est me dicens, quòd sicut palca consumitur intra grandem i-

gnem, itâ consumantur mei parvi defectus, propter magnum amorem, quo erga illum ferebar, & propter multa, quæ patiebar.

§. III.

Alium majorem rigorem, valde tamen salutarem, demonstravit sanctus Angelus: quia cum haberem quandam internam inquietudinem, propter supervacaneos timores cujusdam rei, quæ poterat evenire, reprehendit me Dominus acriter dicendo: Anima quid times? si me habes; quam ob causam affligeris? si perdis confidentiam, perdes omnia: non dico, quòd illam perdas, sed si illam perderes. Post unam deinde horam vidi, quòd præferret magnam indignationem; cum autem adirem Dominum, modo ordinario, ut ab illo peterem lumen, videbatur se mihi exhibere affabiliorem, & mirata sum, quòd illum aliter constitutum viderem ex una, aliter verò, ex altera parte; dixitque mihi Dominus: Quid consternaris? nonne scis, me modò obire officium Patris, modò Medici, & Judicis. Postea sanctus Angelus meus Custos reprehendens severè istos meos timores, me abripuit in spiritu, & quasi indutam vili veste cinericeâ, me constituit coram Domino, ubi ab Angelo percussa in dorso, cecidi prostrata humi, & incepit me accusare dicendo: Ista creatura tua, Domine, cui præstitisti tantas gratias, est illarum immemor, & inquieta propter hos timores, neq; par est, culpam hanc permittere impunitam. Dominus respondit: Estne reprehensa, & penitente illam? Dicente verò Angelo: Itâ. Sufficit, reposuit Dominus. Sed Angelus vehementer instabat, dicens iterum: Domine, nihilominus illi oportet injungere aliquam pœnam, pro ista culpa, ut resipiscat. Tum Dominus: Duc ergo illam ad lacum leonum: & ego intellexi, hoc non esse aliud, quàm tradere me aliquibus diabolis, ut me excruciant. Conversus autem ad me Dominus: Anima, ajebat, acceptasne istam pœnam? cui ego tremens: Itâ, Domine, quia illam mereor. Dixitque Dominus Angelo: Sufficit, si illi dentur

tres ictus in dorso; & sanctus Angelus mihi subito infixit tres ictus, qui me non parum afflixerunt, unde fuit orta quedam membrorum contractio, & cruciatus, qui duravit aliquot diebus. Deinde accesserunt ad me sancti mei Angeli, quibus dixit Dominus: Ferte illam ad lectum, ut quiescat: & collocaverunt me in lecto pulchre adornato & florido, ubi aliquamdiu quievi. Postea ipsis dixit: Ferte illam ad reclinatorium, & inde ad locum, quem vobis designavi; tuleruntque me ad quosdam gradus, quasi summi altaris, ubi cum Domino iterum aliquamdiu quievi; ac deinde me eduxerunt per portam non primariam, sed aliam quandam parvam, & occultam, constitueruntque me in caelesti Ierosolyma, quam ingressa, obviavi Beatissimæ Virgini, unâ cum gloriosis Sanctis Dominico & Ignatio, qui me susceperunt peramanter, dicentes mihi: Bene veneris, Amica: cumque me deduxissent ad conspectum DEI, & frui aliquantum fuisset ejus præsentia, libera ab illis timoribus, retulerunt me ad meum angulum.

Post paucos abhinc dies, appropinquante mihi sancto Angelo, sensi quandam naturalem timorem, eò quod recorderer præteritæ castigationis. Tum mihi dixit: Anima, ne timeas, ne me refugias; scis enim, quod ego tibi omnia bona optem & solatia, tecum; amem, ac desiderem tibi magna & extraordinaria, atque eximia bona: & hoc dicto, me apprehendit ac duxit ad Dominum, rogavitque ipsum, ut mihi

præstaret aliquam gratiam exiis, quas solebat, perderemque illam timiditatem. Christus Dominus, cum essem provoluta ad ipsius pedes, mihi dixit: Veni Anima, & ingredere viridarium ac paradysum mei Divini cordis. Ibi mihi manifestavit immensitatem suæ Divinæ Essentiæ, & Attributorum, videbaturque mihi videre in illo horto quasdam quasi arbores refertas floribus, significantibus Divina Attributa, & decerpebam valde ferventer unum ramusculum ex una, & reponebam illum ad sinum; deinde alium ex alia, quem similiter intrudebam ad sinum, atque ita videor mihi collegisse aliquos ramusculos Divinæ Sapientiæ, Misericordiæ, & reliquorum Attributorum. Postea mihi dixit Angelus: Quid est hoc, quod aufers ex Paradiso DEI? cui inde aliquid dabis? quia qui decerpserunt flores in aliquo viridario, solent donare aliquid suis amicis. Ego respondi: Hic habeo, quod decerpsi, ex Misericordia & Sapientia DEI: hæcenus non cogitavi inde aliquid ulli dare.

Paulò post me duxit ad quandam solitudinem, desertum admirabile; ubi nihil mihi videbatur esse aliud, quam mea anima ac DEUS; & tanta ibi cognoscebam, adeoque mihi erat bene, ut rogarem meum sanctum Angelum, ne, postquam me perduxisset ad tam felicem locum, ex eo educeret. *Hoc oportet esse illud Prophetæ: DUCAM EAM IN SOLITUDINEM, ET LOQVAM AD COR EIVS.*

☉)**(☉)

CAPUT XI.

De nimio timore, quo angebatur totâ vitâ, ne pateretur illusiones in suis extraordinarijs vijs; quamque sollicitè petiverit à DEO illuminari, ac de admirandis rebus, quas ipsi Divina Majestas dixit, ut illam redderet securam.

Aliam crucem constantiorē & graviorem toleravit Venenibilis Marina totâ vitâ, inter adeò insolitos favores, qua fuit, terribilis timor, ne in illis deciperetur

tur à diabolo, & à sua imaginatione, neve idcirco aliquid faceret, quo suum DEUM offenderet: & quamvis visitationes essent tam magnæ & proficue, abundantes tantis solatijs, hi tamen timores, qui illam invadebant, omnem istam attempabant voluptatem.

H 2

tem.